

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 370/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. A., t. č. vo výkone trestu, L., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v bližšie neoznačenom konaní o dovolaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2009 doručená sťažnosť Ing. M. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v bližšie neoznačenom konaní o jeho dovolaní.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol:

„Krajský súd v Bratislave dňa 22. 09. 1982 odsúdil sťažovateľa na 22 rokov nepodmienečne v konaní č. 1 T 6/1982. Vo väzbe a následne vo výkone trestu odňatia slobody bol sťažovateľ od 15. 6. 1981 do 19. 10. 1990. Počas tejto doby bola zverejnená aj amnestia prezidenta republiky ČSFR V. H., ktorá sa musí uplatniť aj na sťažovateľa. Dňa 19. 10. 1990 Najvyšší súd ČSFR v konaní č. k. 2 Tzf 5/1990 zrušil rozsudok Krajského súdu Bratislava ako nezákonný a prepustil sťažovateľa na slobodu a vec vrátil na Krajský súd Bratislava na nové prejednanie a rozhodnutie. Dňa 20. 01. 2004 Krajský súd Bratislava odsúdil sťažovateľa na 13 rokov trestu odňatia slobody v konaní č. 1 T 36/1990. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní č. k. 4 To 36/2004 rozsudok Krajského súdu Bratislava zrušil a zmenil ho iba vo výroku o treste, kde uložil sťažovateľovi 15 rokov nepodmienečne. Proti uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu Bratislava podal sťažovateľ dovolanie a to dňa 25. 9. 2007, pričom o uvedenom dovolaní nebolo doteraz rozhodnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky nevykonal žiadne úkony smerujúce k právnomu posúdeniu podaného dovolania.“

Porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ najmä v skutočnosti, že najvyšší súd *„napriek podanému dovolaniu už viac ako 2 roky nevykonal žiadne úkony smerujúceho k právnomu posúdeniu podaného dovolania sťažovateľa“*.

Sťažovateľ podľa vlastných slov priesťahy v konaní nijak nezavinil, *„nakoľko bol aktívny a dožadoval rozhodnutia v uvedenej trestnej veci, bol dosiahnuteľný pre porušovateľa, nakoľko nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody ÚVToS L.“*

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím postupom porušil základné právo Ing. M. A., nar... v N., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby L. na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania v sume 292,38 Eur vrátane DPH na účet jeho advokáta JUDr. P. P. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,

c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Jednou z týchto podmienok je vyčerpanie opravných a iných právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľovi zákon účinne poskytuje na ochranu jeho základných práv alebo slobôd. V konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, považuje ústavný súd za takýto účinný prostriedok nápravy sťažnosť predsedovi príslušného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Keďže z obsahu sťažnosti ani jej príloh nevyplývalo, že by sťažovateľ uplatnil tento prostriedok nápravy voči najvyššiemu súdu, ústavný súd ho výzvou z 26. augusta 2009 vyzval na jeho preukázanie. Ústavný súd zároveň vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatku podania spočívajúceho v absencii presného označenia dovolacieho konania, v ktorom malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Výzva bola právnemu zástupcovi sťažovateľa doručená 28. augusta 2009.

Sťažovateľ napriek výzve ústavného súdu nedostatky svojej sťažnosti do dnešného dňa neodstránil a na výzvu nijako nereagoval, hoci bol upozornený na možnosť odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (napr. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd

preto o sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má k dispozícii podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ nepreukázal, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu namietajúcej postup najvyššieho súdu podnikol kroky na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a ani nepreukázal, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Na základe toho dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť pre jej neprípustnosť (obdobne IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04, II. ÚS 47/08, I. ÚS 71/08).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ neodstránil ani už uvedené nedostatky v náležitostiach kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, sťažnosť bolo možné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2009